

Josip Janković: SAVJETOVANJE - NEDIREKTIVNI PRISTUP

(Zagreb: Alinea, 1997., 143. str.)

U području pomažućih poziva više nego drugdje potrebna je stalna edukacija, nadogradivanje i proširivanje, stalno podizanje stupnja već postignutih znanja i vještina. U tom pogledu savjetovanje, osobito na ovom našem području, u ovom vremenu i okvirima, zahtijeva stalnu nadopunu novim znanjima i vještinama. Knjiga "SAVJETOVANJE - nedirektivni pristup" Josipa Jankovića predstavlja upravo takav doprinos. Ona dolazi u vrijeme poraća koje, uz složenost problema proizašlih iz rata i njime uzrokovanih trauma, obiluje i novim problemima i stresnim situacijama. Potreba za pružanjem pomoći traumatiziranim osobama ili osobama koje same, pritisnute različitim problemima svakodnevnice ne nalaze mogućnosti za njihovo rješavanje, postala je veća nego u "normalnim" uvjetima života bez masovnog nasilja i anakronizama. Pomažuće profesije stoga u ovom vremenu sigurno imaju veliku ulogu. Profesionalnost koja se od njih očekuje zahtijeva određenu razinu stručnosti, poznavanje tehnika koje omogućuju brzo i djelotvorno rješavanje mnogobrojnih, katkad i vrlo ozbiljnih kriznih situacija. Knjiga "SAVJETOVANJE - nedirektivni pristup" predstavlja važan doprinos takvoj edukaciji. Građena je na temeljima Rogersovog nedirektivnog pristupa i upotpunjena brojnim novim spoznajama ostalih terapijskih pravaca (transakcijske analize, sustavne terapije, realitetne i drugih novih terapijskih pravaca). Kao takva, ona pruža jezgrovit teorijski prikaz svih bitnih elemenata procesa savjetovanja i osnovicu za praktični, iskustveni dio edukacije. Sadržajno je podijeljena u šest cjelina.

U prvom dijelu autor objašnjava pojam savjetovanja, savjetovatelja, definira njegovo područje primjene, subjekte savjetovanja i objašnjava modalitete pristupa savjetovanju. Drugo poglavlje posvećeno je deskripciji uloge savjetovatelja, potrebnih osobina ličnosti, životno-etičkog usmjerenja i nužne razine edukacije za obavljanje ove profesije. Treći dio knjige obuhvaća uvježbavanje vještina potrebnih za vođenje savjetovanja, dok četvrto poglavlje donosi pregled strukturalnih pretpostavki procesa savjetovanja. U petom poglavlju autor detaljno razrađuje etape procesa savjetovanja iznoseći najprije Rogersov model kroz 12 faza, zatim nudi podjelu prema A. Kristančić, da bi na kraju iznio vlastiti koncept cjelovitog presjeka procesa savjetovanja u 5 osnovnih faza. Završno šesto poglavlje sadržava autorov prijedlog evaluacije iznesenog programa edukacije.

Treba naglasiti da je u ovakav teorijski sadržaj knjige vrlo uspješno integriran i dio edukacijskog programa iskustvenog učenja kroz 15 radionica. Svaka od njih prati pojedini teorijsku cjelinu. Njihovo inkorporiranje u program edukacije zahtijeva izuzetnu angažiranost subjekata i voditelja u edukaciji i njihovu neprestanu i intenzivnu suradnju. Kroz taj model postiže se maksimalno korištenje iskustvenog učenja što, prema mišljenju autora, predstavlja najbolji način za svladavanje pojedinih vještina i postizanje potrebne visoke razine uspješnosti i kvalitete edukacije, na zadovoljstvo i stručnjaka i subjekta u procesu savjetovanja.

Knjiga je radena tako da u različitim kontekstima (dodiplomska nastava, doedukacija stručnjaka, edukacija laika-volontera i sl.) predstavlja koristan predložak za određivanje prihvatljivog općeg standarda educiranosti savjetovatelja. Ona je dobar vodič na složenom putu procesa edukacije za primjenu tako specifične i složene metode rada kao što je to rad s ljudima kroz metodu savjetovanja.

Slavica Blažeka